

OCENJUJEMO

Gledališče

Vinko Möderndorfer:
Nostalglična komedija
Slovensko ljudsko
gledališče Celje

★★★★★

Ena od temeljnih »pomankljivosti« gledališča v primerjavi z drugimi mediji naj bi bila nezmožnost prepričljive simultane predstavitve različnih časovnih in lokacijskih kategorij. Kronološki, situacijski, narativni ali prostorski preskoki, podvajanja ali zamiki so pogosto zgolj improvizirani, fragmentarni ali nerodno ilustrativni, neredko pa tudi kaotični in konfuzni, saj gledališče nima orodij, ki bi današnjemu razvajenemu gledalcu lahko pričarala brezhibno vizualno iluzijo oziroma izmenjavo sekvenc brez opaznih šivov.

Če se sprijaznimo, da tovrstnega perfekcionizma ni mogoče doseči in da je lahko sugestivnost zgolj s pomožnimi sredstvi pravzaprav še večja, so odrski rezultati povsem zadovoljivi. *Nostalglična komedija* Vinka Möderndorferja s simultanim prikazom treh življenjskih obdobij določenega para to dokazuje, idejo je režiser Boris Kobal realiziral enostavno in domiselno, preklopi potekajo gladko, ne da bi predstava razpadla v fragmente in podstrukture, orientacijske točke so logične in jasno definirane. Predvsem po zaslugi vsebinsko in dramaturško dovolj preprostega Möderndorferjevega teksta.

Razveze in spajanja odrskega časa

so ena od osrednjih zanimivosti drame, sama »zgodba« zgolj retrospektivno orisuje življenjsko pot ostarelega para, zaplet pa je omejen na intimne reminiscence. To seveda ni nepomembno, univerzalne želje, aspiracije, upi in obžalovanja so tukaj koncentrirani, postavljeni v drugačen kontekst in s presenetljivim sklepnim preobratom oziroma razkritjem dobijo tudi drugačen karakter in poudarek.

Teme so res reducirane na na videz obrobne pripetljaje, banalne zaplete in nesporazume, vendar se z vidika nekakšnega dokončnega obračuna z življenjem izkažejo za veliko bolj pomembne kot veliki usodni in dramatični kolektivni in družbeni konflikti, s katerimi si zapletamo večji del življenja, čeprav nanje nimamo posebnega vpliva. Da te presežejo zgolj informativni značaj, so seveda zaslužni igralci in igralka, starka/starec, ona/on, dekle/fant, ki iz vsakdanjih dialogov in situacij poustvarijo dovolj plastičen in intriganten odrski dogodek, ki sicer ne ponudi vsebinskih ali formalnih presežkov, zato pa toliko

bolj intenziven čustveni naboj. Anica Kumer in Evgen Car posebljata starčevsko prijaznjenost z usodo, nezanesljivost spomina oziroma prilagajanje videnja dogodkov lastnim prepričanjem, nekaj viharna koeksistenca se izteče v blago kresanje iskric. Liza Marija Grašič in Aljoša Koltak ter Tanja Potočnik in Bojan Umek poskrbijo za korekcijo nejasnih reminiscenc pa tudi za stvarno, pogosto tudi precej neprizanesljivo, pikantno in ostro upodobitev vse prej kot harmoničnih odnosov. Tukaj sta še odlična Barbara Medvešček in Igor Žužek, ki s številnimi komičnimi liki poskrbita za parodično rahljanje napetosti.

Rezultat solidnega teksta, korektne režije in predvsem zelo dobrih protagonistov je topla humorna miniatūra, ki relativizira naše življenjske prioritete ter opozarja na pomen intimnih medsebojnih odnosov, ki so v obdobju potencirane hektičnosti bolj glamuroznih identifikacij postavljene na stranski tir, čeprav nas temeljno determinirajo.

PETER RAK

